

Перше президентство В.Путіна характеризувалося його жорстким ставленням до чеченців, які воювали за незалежність своєї держави Ічкерія. Як досвідчений і холоднокровний чекіст, Путін проголосив своє повторне сходження на президентський трон у Кремлі. І варто світові тепер готуватися до нового витку силових та «кривавих» розв'язок вузлових політичних проблем як у самій Росії, так і в її близькому сусідстві.

Нещодавно німецький журнал «Шпігель» надрукував повідомлення під майже програмною назвою «Розширення зони смерті», тобто зона політичних убивств. Редакція повідомляє, що на замовлення Кремля його агенти убивають «кавказьких терористів» за кордоном. У Туреччині троє чеченців стали жертвою таємничого росіянина...

У Стамбулі в мечеті, яку ще побудував завойовник Константинополя султан Мегмет, кілька тисяч осіб брали участь у похоронних відправах за чеченцями, яких важко вважати просто «терористами», зазначають журналісти у «Шпігелі». Чеченців убили пострілами з пістолетів у домі, що в європейській частині Стамбула. Актентатнику вдалося втекти у чорній машині, взятій в оренду. Турецька поліція швидко натрапила на його слід, але запізнилася, бо актентатник утік стрімголов, він не встиг з готельного номера захопити з собою пістолет і різні паспорти. Поліція розшукує 55-річного росіянина Александра Ширкова, який на початку вересня перетнув турецький кордон.

Дотепер Анкара промовчувала цей акт російського терору, бо вона не хоче зіпсувати добрі стосунки зі своїм геополітичним конкурентом. Але представники ісламських організацій відкрито обвинувачують Москву у «підступному державному тероризмі».

Це найновіше вбивство свідчить про масштабну скриту боротьбу: Путін розбирається з тими особами в ісламському світі, які відкрито симпатизують чеченським підпільникам, їх фінансують і їм надають притулку. Таким способом прем'єр Росії намагається за всяку ціну запобігти дальшому розвалові Росії.

Схоже на те, що російські агенти виконують завдання згідно з таємним списком приречених на ліквідацію. Виглядає, що Путін, прийшовши до влади, розширив державну «зону смерті». Він обіцяв перед усім світом переслідувати «терористів» де би вони не знаходилися, навіть утопити їх «у сортирі». І він дотримав слова, бо послав своїх агентів по всьому світу. Так, у лютому 2004 російські агенти під прикриттям дипломатичних паспортів серед білого дня убили бомбою відомого чеченського лідера Зелімхана Яндарбієва, який був гостем еміра королівства Катару. Тому, що російських актентатників на дипломатичній службі було схоплено, Путін скористався телефоном і домігся звільнення його агентів-убивць. А 2006 року Путіну удалося схвалити закон, який легалізував політичний терор Кремля, що відтепер дозволяє ФСБ та їхнім агентам убивати противників за межами РФ. Наказ про вбивство видає персонально президент.

Плацдармами державного терору Росії стали арабські держави, зокрема

південнокавказький Азербайджан, але дуже часто й Туреччина. Так, у 2008 р. загинув чеченський борець Альджи Еділсултанов на вулиці у Стамбулі, а три місяці пізніше російські агенти трьома пострілами в голову розстріляли у присутності його дружини і трьох дітей Іслама Джанібєкова, також чеченського бойовика. У лютому 2009 р. знайшли убитим чеченського польового командира Муссу Атаєва, який перебував у Туреччині під чужим прізвищем і вважався відпоручником чеченського командира Доку Умарова, який організував у Росії кілька голосних терористичних актів в московському метро та в аеропорту Домодедово. Турецька поліція володіє інформацією, що уже тоді на території Туреччини перебував згадуваний кремлівський агент Александр Ширков і не виключають його співучасті у названих убивствах.

За непідтвердженими даними редакції журналу «Шпігель», останні криваві операції в Туреччині мали б бути виконані за вказівками якогось російського підпільного центру в Берліні. Але ні для кого не є таємницею, що сьогодні в Берліні перебувають понад 1.200 чеченських біженців і що за ними пильно стежать російські агенти. З іншого боку, німецька сторона спостерігає, як із Німеччини виходять підозрілі фінансові потоки і виїжджають до Кавказу молоді чоловіки для участі у «священній» війні ісламістів, головно чеченської національності і, напевно, за чеченську справу визволення з-під російського гніту.

Місяць жовтень є в історії українських визвольних змагань дуже символічним і показовим щодо ставлення Москви до нескорених народів. Адже 15 жовтня 1959 року в Мюнхену агент КГБ Богдан Сташинський здійснив з наказу Кремля політичне вбивство – вчинив замах на життя Голови Проводу ОУН Степана Бандери. З того часу історія внесла радикальні зміни в долі народів Європи – поневолені російським большевизмом народи скинули тоталітарне ярмо і стали суверенними, в тому й Україна. Чеченська Ічкерія також намагалася здобути державну незалежність, за що вона понині платить високу ціну кров'ю. Росія Путіна й Медведєва пішла війною на вільну і незалежну Грузію, ампутували її територію. Це тривожний сигнал для волелюбного і демократичного світу.

Перед Москвою ніколи не можна розслаблюватись. Тим паче, коли в неї відроджуються імперські інстинкти та хижацькі апетити. Вони стануть політичною програмою Мокви як тільки Путін знову засяде на трон російського самодержавця. Це має бути й гострим сигналом перестороги для України, особливо для відповідальних політиків і молоді, які прагнуть зберегти волю і розвивати свій добробут лише поза задушливими і смертельними обіймами Росії, покладаючись виключно на власні сили у власній хаті-державі.

Андронік Кармелюк, [Націоналістичний портал](#)